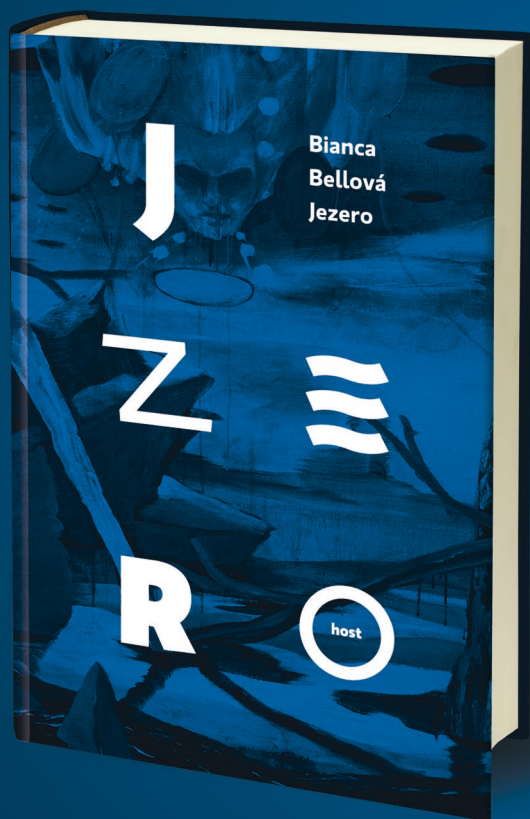

Bianca Bellová

Jezero

186 s., váz., 249 Kč
ISBN 978-80-7491-771-4

Vychází 16. září 2016

O autorce

Bianca Bellová se narodila v Praze, kde doposud žije na půl cesty mezi balkánskou a britskou částí své rodiny. Živí se překlady a tlumočením. Vydala knihy *Sentimentální román* (2009), *Mrtvý muž* (2011) a *Celý den se nic nestane* (2013), jakož i řadu povídek. Má tři děti a manžela.

Anotace

Rybářská vesnice někde na konci světa. Jezero, které vysychá a zlověstně obnažuje břehy. Muži mají vodku, ženy starosti a děti si škrábou ekzémy. Co má Nami? Nami nemá nic, jen bábu s tlustýma rukama. Nami nemá nic, jen život před sebou: první lásku, o kterou ho připraví ruští vojáci, a pak všechno to další. Ale když život začne na úplném konci světa, možná že skončí na jeho začátku. Tenhle příběh je totiž starý jako lidstvo samo. Je to pouť hrdiny, chlapce, který se na cestu vydá jen s uzlíčkem nervů a kabátem po dědkovi. Musí jezero přeplout, obejít a nakonec se potopit na jeho dno pro největší tajemství.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy **Jezero** najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1222>.

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Uvedení knihy

host

 ULITA

 Státní fond kultury ČR

J

Z

R

Bianca
Bellová
Jezero

Křest knihy
Praha, čtvrtek 22. září 2016, 19.00
Galerie Lucerna (v pasáži,
naproti vchodu do kavárny)

Hudební doprovod
Adrian T. Bell + Rhys Braddock
Afterparty: DJ May Matková

Vstup zdarma

Podzimní knižní veletrh v Havlíčkově Brodě

autorské čtení, beseda a autogramiáda

román představí a autorku uvede Jan Němec

pátek 14. října 14.30—15.10

salonek č. 1, Kulturní dům Ostrov, Na Ostrově 28/3

Z ohlasů na knihu

„Novela Jezero Biancy Bellové je archetypální příběh o zraní mladého hrdiny, jenž se prosekává drsným prostředím a hledá své kořeny v zamořené půdě své zničené jezerní vlasti. Scenérie jakési postsovětské krajiny je symbolická a metaforická, zato metoda vyprávění je ostře realistická. Chlapec Nami připomíná hrdinu z Kosiňského Nabarveného ptáče nebo pikarovské postavy sígrů z próz Jáchyma Topola. Nesentimentální, brutální a přitom jaksi mateřsky živočišné vidění a pojetí Biancy Bellové je však zcela originální a setkání s ním přináší nevšední čtenářský zážitek.“

Jiří Peňás, kritik a publicista

„Občas když začnete číst novou knihu, po několika stranách poznáte, že je to ten vzácný případ, kdy čtete něco výjimečného.

A toto je ten případ. Dost drsněj případ.

A pak s každou další přečtenou stranou zjišťujete, že je to jinak. Jezero je ještě lepší, než jste si před chvílí mysleli. A mnohem drsnější.“

Jan P. Muchow, hudebník

„Styl Biancy Bellové lze označit za minimalistický. Autorka zvažuje každou větu a slovo; nezahlučuje nás nadbytečnými metaforami a popisy. Napsala velmi hutnou prózu a události v Jezeře doprovází množstvím pachů a barev.“

Anna Zonová, spisovatelka

Rozhovor

Najít správný kus mramoru, ve kterém je ukrytá socha. S Biancou Bellovou o jejím novém románu *Jezero*.

Příběhy vašich předchozích knih se odehrávaly „tady a teď“, v Česku těchto let. Ale v *Jezeře* jste uskočila úplně jinam, do blíže neurčeného prostoru i času, i když se lze dohadovat, že jde o nějakou postsovětskou republiku na přelomu tisíciletí. Příběh dospívajícího chlapce Namiho je každopádně spíš nadčasový než soudobý, lépe řečeno obojí. Jak k tomuto posunu ve vašem psaní došlo?

Ráda bych odpověděla nějak sofistikovaně a racionálně, ale pravda je taková, že nevím. Nějak to ve mně organicky dozrálo. Četla jsem si v National Geographic velkou reportáž z oblasti Aralského jezera a ten příběh byl tak silný, že jsem ho nemohla nechat ležet. Představte si ten obraz: uprostřed pouště, kde na kilometry daleko nic není, leží toxickým prachem napůl zavátá kostra tankeru či remorkéru a v jeho stínu polehávají nebo se pasou velbloudi — a není to zinscenované ani prohnané Photoshopem — tak to tam skutečně vypadá. Bylo to jako najít správný kus mramoru, ve kterém je ukrytá ta vaše socha.

Jiří Peňás napsal, že Nami je postava, která připomíná hrdinu z Kosiňského slavného románu *Nabarvené ptáče*. Opravdu je to tak drsný příběh?

Mně ta podobnost s *Nabarveným ptáčetem* přijde jen vnějšková, formální. Ano, je tam taky chlapec na prahu dospívání, který se sám protlouká světem a snaží se přežít. Nedělám si žádné nároky, že bych objevila *coming-of-age* román, těch už byly napsány celé knihovny. Myslím, že když psal Kosiňski o brutalitě světa, byl mnohem popisnější a naturalističtější než já.

Drsné scény v *Jezeře* jsou do jedné inspirovány skutečností. Způsob, jakým se komunita zbavila Namiho babičky, je cestou, jakou se řada kmenů tradičně loučila se svými členy, kteří už nebyli produktivní a zároveň představovali další krk, který bylo třeba živit.

Závěrečná scéna kolektivního násilí je zase inspirovaná bestiální davovou vraždou mladé údajné hereticky, která se odehrála v loňském roce v Afghánistánu. Rozhodně ale netvrdím, že je pro inspiraci k násilným scénám třeba chodit daleko do Orientu či hluboko do minulosti. Stačí správné okolnosti a bestie se probudí v téměř kterémkoliv z nás, vzpomeňme si na vlastní pohnutou historii.

Jezero je velmi sugestivní próza, jako by vaši předci ani nepocházeli z Bulharska, ale po dlouhé generaci rybařili někde na břehu Aralského jezera. Jak vůbec jste se do tohoto světa vmyslela a vepsala?

Moji předci pocházejí z Bulharska, ale i ze statku na Sedlčansku — odtud mám například popis kurníku. Nemám ani ponětí, v jakých kurnících bydlí slepice kdekoliv v Asii. Hodně jsem fabulovala a hodně rešeršovala. Dohledávala jsem například na youtube nějaká bizarní videa pásových přepravníků na síru, kde jsem byla prvním a jediným divákem. Zároveň ale bylo mým záměrem napsat příběh univerzální, u kterého nejsou konkrétní kulisy natolik podstatné, abych se trápila faktickými detaily. Důležité bylo vytvořit kulisy natolik kompaktní, aby v sobě udržely uvěřitelný příběh.

Vaše předchozí knihy možná nebyly tak sugestivní, ale byly podobně suverénně napsané. Jak jste vlastně přišla ke svému úsečnému a říznému stylu? Představuju si, že jste třeba v mládí psala punkové milostné dopisy... Nebo se jen procvičujete na sociálních sítích?

Píšu, jak umím. Můj styl ke mně patří stejně jako smysl pro humor, který většina lidí nechápe, aniž bych ho dokázala nějak analyzovat. Občas se to se mnou snaží někdo zkoumat — třebaš překladatelka Veronika Siska mi vykládala, jak na překladatelském semináři v Německu rozebírali vypravěčský styl mého *Sentimentálního románu* a shledali v něm řadu prvků, kterých jsem si vůbec nebyla vědoma. Připadá mi to zábavné, ale většinou k tomu nemám co dodat.

Punkové dopisy jsem nepsala, ale výrazová úspornost punku je mi hodně blízká: na malé ploše dokáže říct to podstatné. Proto mám taky problém psát delší prózy — proč příběh plnit vatou, aby měl dvě stě padesát stránek, když sto dvacet stačí? Když mě přepadne upovídánost, připomenu

si svůj oblíbený citát středověkého perského básníka Rúmího: „Mlčení je jazykem Boha, všechno ostatní je špatný překlad.“ Říkám to všem, kteří po mně chtějí tlusté knihy, ale moc to nepomáhá.

Je ale pravda, že komunikace na sociálních sítích, v mém případě na Facebooku, je dokonalým tréninkem úsporného vyjadřování.

Celý ten příběh se doslova točí kolem jezera. Kolem jezera, které je čím dál toxičtější a na jeho dně se hromadí odpadky, kolem jezera, uprostřed kterého je ostrov s opuštěnou výzkumnou stanicí, kolem jezera, které postupně vysychá... Není v tom náhodou ukrytý i jakýsi civilizační pocit?

Samozřejmě, je to podobenství o našem světě a době, ve které žijeme, alespoň jsem se o něj snažila. Miliony lidí se dávají do pohybu, protože se prostředí, ve kterém vyrostly generace jejich předků, mění tak, že ho už nelze použít k životu. Voda, respektive její deficit, bývá jednou z hlavních příčin tohoto pohybu. *Jezero* je etudou na toto téma.

Na konci knihy na sebe Nami navlékne neopren a ponoří se přímo do jezera. Než vaši knihu začnou interpretovat jiní: co tento moment znamená pro vás? Je to katarze?

Katarze je možná silné slovo, ale je to přirozené, organické uzavření tvaru, poslední písmeno abecedy. Chtěla jsem Namimu dopřát když už ne happy end, tak alespoň nalezení vlastního řádu, který by jeho těžko pochopitelnému dobrodružství dal nějaký smysl. Smysl, kterým boří mýty, ale zároveň setrvává v tradici.

Ale kdo jsem já, abych interpretovala konání svých hrdinů? Autor je přeci mrtev.